

“Una fusió ha de respondre a la dinàmica financera, mai a una imposició externa”

Arcadi Calzada (Sant Esteve d'en Bas, 1946) és president de Caixa Girona des del 1996, quan fou nomenat per la diputació, aleshores governada per CiU. Calzada considera que no hi ha cap necessitat de plantejar una fusió entre caixes d'estalvis.

Caixa Girona apareix en algunes travesses que apunten a una hipotètica fusió de les caixes de naturalesa pública, amb Caixa Catalunya i Caixa Tarragona, que també podria incloure entitats privades. En públic, tothom nega qualsevol moviment. Però l'entitat que presidiu estaria disposada a estudiar aquesta possibilitat?

—Quan surt un rumor, cal pensar sempre qui el provoca i per què. És evident que nosaltres fem nosa a la banca perquè ens hem menjat bona part del seu territori. Voldrien que no existíssim. Molts d'ells poden pensar fins i tot que de la futura fusió en sortiria una certa privatització. En aquest sentit, hi ha hagut comunitats autònomes que, legítimament, han pensat que volien un instrument financer al servei de la comunitat i que tingués una dimensió important. Però a Catalunya no n'hi ha cap necessitat.

—Els rumors també apunten el president de Caixa Catalunya, no tan sols la banca.

—Nosaltres ja tenim una institució financera molt important, “la Caixa”, i una altra que ocupa el segon lloc, Caixa Catalunya. Per una altra banda, totes les caixes van bé, els resultats són positius i res no fa pensar que calgui cap fusió. Sigui com sigui, seria gravíssim per al sistema acabar privatitzats i que les fusions ens portessin a quedar-nos amb dues caixes a tot l'estat. Ho trobaria una bestiesa.

—Potser aquests rumors tenen un interès polític.

—És cert que hi ha gent a qui li pot interessar una fusió entre caixes d'estalvis per diverses raons. És legítima l'ambició individual d'aspirar a dirigir o tenir un protagonisme especial. I, és clar, també pot haver-hi apetències polítiques. Però en aquest sentit haig de dir que els tractes amb el govern de Catalunya han estat sempre exquisits i mai ningú no m'ha plantejat aquesta possibilitat.

—Descarteu, doncs, qualsevol ingerència política en una hipotètica fusió, com sí que ha passat en alguns altres territoris de l'estat espanyol?

—És cert que pot haver-hi un perill de teledirigir políticament una hipotètica fusió, perquè és evident que no pot haver-hi fusions si els governs de les comunitats autònomes corresponents no ho autoritzen. Per tant, podria haver la possibilitat de convertir les caixes en un instrument polític. Seria greu. El dia que passi això serà el principi del final, perquè acabarien privatitzades.

—A Catalunya, la llei específica de caixes blinda interferències d'aquesta mena?

—Fins avui, tots els governs han respectat molt la independència de les caixes. Per tant, no hi ha res a dir ni del govern d'abans ni del d'ara. Mai no s'han plantejat projectes d'aquesta naturalesa. Qui ha governat l'economia d'aquest país té i ha tingut molt clar quin paper fem i què representem.

—Què hauria de passar perquè Caixa de Girona accedís a formar part d'una fusió de caixes?

—Hi ha institucions que necessiten

fusionar-se per diversos motius. Consideraria un gran error una fusió forçada des de fora, perquè a la llarga portaria a la desaparició de les caixes. Crec que les fusions, si mai es produeixen, han de respondre a la dinàmica financera, mai a una imposició externa.

—Es podria arribar a plantejar una operació d'abast europeu?

—No, impossible, perquè els models són molt diferents. Això és impensable, almenys de moment. A l'estat espanyol tenim un model de caixes en un marc legal que el sustenta, que li dona la força i la legitimitat per anar endavant. Fora d'aquest marc és impossible. A més, no hi ha cap model que funcioni més bé que el d'aquí. Per tant, és un model a preservar i a no contaminar. Durant aquests anys s'ha deixat fer i les caixes han anat molt bé.

Oscar Pinilla